

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

Tahi, 1997. augusztus 5.

Cseri Kálmán

SZÉLES ÚT – KESKENY ÚT

Alapige: Máté 7,13-14

„Menjetek be a szoros kapun! Mert tágas az a kapu, és széles az az út, amely a veszedelemre visz, és sokan vannak, akik azon járnak. Mert szoros az a kapu, és keskeny az az út, amely az életre visz, és kevesen vannak, akik megtalálják azt.”

Igehirdetés

Ha Isten segít minket, akkor ezen a héten nem egy ígéről lesz szó, hanem egy témáról. Arról, hogy mit jelent Isten útján járni.

Végső soron mindnyájan úton járó emberek vagyunk, ha csak a földi életnek ezt a néhány évtizedét nézzük is. Valamikor elindultunk, aztán valamikor befejeződik majd, és közben mindnyájan eljutunk valahonnan valahova. Csak nem mindegy, hova, és nem mindegy, hogyan.

A hívó életről is úgy beszél nekünk Isten igéje, mint ami úton-járás. Egyszer ráléphet valaki Isten útjára, azon haladnia kell, aztán egyszer megérkezik valahova. Nem mindegy, hogyan közlekedünk. Lesz szó majd néhány közlekedési tábláról is.

Idefelé jövet is találkoztunk már jó néhányal, még forgalom-elterelés is volt, aztán útszűkületet jeleztek, aztán munkálatokat, aztán különös veszélyekre hívta föl a figyelmünket néhány tábla, és aszerint nyomja az ember a gázt, vagy veszi le a lábát róla, mert a táblák az életét védik, meg a többiekét is. Jó azokat komolyan venni. Isten útján is vannak ilyen táblák.

Ma, az első alkalommal, Jézusnak erről a fontos és világos figyelmeztetéséről beszéljünk, amely szerint két út, vagyis kétféle életmód lehetséges: a széles út, és a keskeny út. Vagyis élhet valaki Isten nélkül — ez a széles út, és járhat valaki Istennel, Jézus Krisztus lábanyomában — ez a keskeny út. Ég és föld a kettő. Nincs harmadik. Ez azt jelenti, hogy akik most itt ülünk, ebben a pillanatban mindnyájan vagy a széles úton haladunk a biztos pusztulás felé, vagy a keskeny úton haladunk — rosszabb esetben álldogálunk, és akkor tovább akar mozdítani onnan a mi Urunk — de ha haladunk, akkor az egyre teljesebb élet felé. Nincs harmadik lehetőség. Ez Jézus üzenetének az első, világos, éles mondanivalója.

Ezt akarja elködösíteni az ördög. Az ördög kiszedte a jelzőtáblákat. Azt a látszatot akarja kelteni, mintha csak egy lehetőségünk lenne: a széles út. Van ugyan néhány elszánt tanítványa Jézusnak ezen a földön, akik tudják, hogy van másik út is, és akik mondogatják a többieknek — ezek megkapják olykor a magukét. Miközben mutogatnak, hogy arra vezet az élet felé az út, aközben sokan visszamutogatnak nekik, hogy valami baj van. Ezt ők vállalják. Pál is megkapta: bolond vagy te, Pál, miközben az élet útjára hívogatta azokat a pogányokat, akiknek éppen beszélt. Ezt vállalni kell, és nekünk akkor is mutatnunk kell egymásnak az életre vezető utat, mert nincs más lehetőség arra, hogy az ember Istenhez visszataláljon, és ebben az életben meg az örökkévalóságban is vele tölthesse az életét.

Ez a nagy ködösítés folyamatosan zajlik itt körülöttünk is. Amikor tegnap este meg ma reggel újra végiggondoltam ezt a mondanivalót, megtelt a szívem hálával, hogy ennyire kivételez velünk Isten, hogy elhozott ide egy csendes helyre, miközben mi-mindent kellett otthon hagynunk, és ilyen világosan beszél Jézus mindjárt az első nap hozzánk: nincs harmadik lehetőség. Vagy a halál útján van most is valaki és megy a kárhozat felé, vagy az élet útján van, és akkor az egyre teljesebb élet felé halad.

Jó lenne ma becsületesen választ adnunk az igének erre a kérdésére: melyik úton vagy pillanatnyilag?

Egyébként az ördög megengedi, hogy vallásos legyen az ember a széles úton, de jó tudnunk, hogy mindenféle vallás, vallásosság és valláspótlék is a széles úton zajlik. Tudniillik, amit az ember a saját erejéből akar megtenni, az mind a széles úton zajlik. Majd látni fogjuk mindjárt, hogy a keskeny útra minket Jézus visz át. Aki egyedül abban bízunk, amit Ő tett értünk, az lépett rá az élet útjára, és az halad az egyre teljesebb élet felé. Aki a maga erejéből akar valamit, az biztos, hogy a széles úton van.

Nos, úgy próbáljuk mai igénket kibontani, hogy először megnézzük, mit mond itt Jézus a széles és a keskeny út közti különbségekről. Aztán próbáljunk választ keresni, hogy miért vannak olyan kevesen a keskeny úton — mert ezt külön megemlíti —, végül pedig azt nézzük meg, hogyan lehet átmenni a széles útról a keskenyre.

Valahogy olyan ez, mintha a kamerát egyre inkább közelítenénk, és egyre jobban kinagyítva látnánk valamit. Az első fejezet szinte légi felvétel lesz — felülről megnézzük, mi van a széles úton meg a keskeny úton. Azután közelebb jön a kamera, és megnézzük, hogy a keskeny úton miért vannak olyan kevesen, aztán ráállítja a felvevő a kameráját a keskeny út bejáratára, a szoros kapura, s megnézzük, hogyan lehet ott belépni.

1. Mik a különbségek?

a) Azt mondja Jézus, hogy először is a bejárat méretei között van különbség. Széles kapun át lép be az ember a széles útra, és szoros az a kapu, amelyik a keskeny útra vezet. Mit jelent ez? Azt jelenti, hogy a széles útra mindent vihet magával az ember, a tágas kapun minden befér. Érkezhetsz magas lovon ülve, érkezhetsz luxuskocsin, teherautón, viheti az érdemeit, sorolhatja a jócselekedeteit, a hőstetteit, a meg nem történt hőstetteit is. Viheti a bűneit nyugodtan, senkinek nem tűnik fel, senki nem teszi szóvá. Kürtöltethet maga előtt, s követheti szolgahad. A tágas kapun minden befér, ott semmi ellen senkinek nincs kifogása.

A szoros kapun viszont csak az ember fér be. Minden mást kinn kell hagyni. Először is le kell szállni a magas lóról. Aztán le kell vetnie mindent. A Jelenések könyvében olvassuk, hogy a mennyei lények a koronájukat leveszik az Isten és a Bárány előtt. A szoros kapunál való belépéskor a koronáinkat le kell venni. Hogy mi milyen

jó anyák-apák voltunk, hogy mi mit teljesítettünk, meg teljesítettünk volna, ha engedik a körülmények, és így tovább. Meg mit szenvedtünk. Ott ez senkit nem érdekel, semmit nem számít. Istennek az ember a legfontosabb, nem az, amit hoz.

Tisztátalan nem mehet be az Isten országába. Mindent, ami tisztátalan, kint kell hagynunk, de inkább így fogalmazhatjuk: kinn lehet hagynunk.

A szoros kapunál lepakolhatja az ember azokat a bűnterheket, amik miatt sokszor izzadtan riad föl álmából. Amik miatt a legváratlanabb pillanatban lelkiismeretfurdalások rohanják meg, amik elveszik az örömét, megkeserítik az életét. Mindent ott le lehet pakolni. Végre egy hely, ahol mindattól megszabadulhat az ember, ami megterheli. A bűnterhet is ott lerakhatja, és anélkül, szabadon léphet be oda.

Egyébkén teljesen fölösleges lenne vinnie akármit, mert ott benn hiába hivatkozna a maga érdemeire, tudniillik ott egyedül Jézus érdeméért állnak vele szóba.

A szoros kapun belül nem fizetőeszköz semmi, amiről megszoktuk itt kívül, hogy azzal lehet boldogulni. A dicsekedésünk, a képességeink, az érdemeink, az erényeink... Luther Márton írja, hogy aki érdemeinek és erényeinek díszruhájában akar Isten elé állni, az semmi jót ne várjon, mert azt annak alapján ítéli meg, és annak az ítélete halál.

Aki el tudja mondani: jövök semmit nem hozva, de keresztedbe fogózva, meztelen, hogy felruházz a Krisztus fehér ruhájával, árván, bízva, hogy megszánsz – az kap bebocsátást az új életbe.

A szoros kapu tehát azt jelenti, hogy csak én magam, az ember léphetek be, minden egyebet kinnhagyhatok.

b) A másik nagy különbség az út szélessége között van. Az egyik széles, a másik keskeny.

Aki szokott autót vezetni, tudja, hogy nagyon nagy különbség van. Egy jó szélessávú autópályán sokkal többet megengedhet magának az ember vezetés közben, mint pl. Ausztria és Svájc több kilométeres alagútjaiban, ahol éppen hogy csak elfér, és a kanyarok ívét idejében és pontosan kell venni, pláne olyan sebességnél, amit ott diktálnak a mögötte levők, és nagyon éssen kell lenni, és egy 2 km-es alagút végére jobban elfárad, mintha 500 km-t vezetne autópályán. Mert a keskeny úton nagyon kell vigyázni mindenre. A szélesen egy kicsit mehet hullámvonalban is.

Nos, akik a széles úton közlekednek, azok nem ismernek korlátokat. Azok szabadon előznek, taposnak, szlalomoznak, veszélybe sodorják a másikat, néha magukat is. A veszélyt sem látják veszélynek, mert elvakul az ember. A széles úton nincsenek törvények, pontosabban maga szabja magának az ember, ott nincs bűn, sőt néha erénynek számít a bűn: Aki többet lop, az élelmesebb. Aki többet paráználkodik, az férfiasabb vagy nőiesebb. És ma egyre inkább efelé haladunk. Ez a széles úton haladó világ egyre inkább félredobja Isten törvényeit, sőt még a valamelyest normalizáló emberi törvényeket is. Ne legyen törvény, ne legyen tekintély! Én vagyok a magam ura. Ez jellemzi a széles utat.

A keskeny úton viszont, amiről Jézus beszél, csak úgy haladhat előre valaki, hogy ha leginkábbis az előtte járónak a lábanyomába lép.

Kitörölhetetlenül belém vésődött egy kisgyerekkori emlék. Nagy tél volt akkor, és abban az évben a várostól távol egy tanyaépületben laktunk. Be kellett menni kora reggel a család valamelyik beteg tagjának gyógyszerért. Nagy hó esett. Teljesen kétségbe voltam esve, mert megváltozott minden: a megszokott bokrok, kisebb-nagyobb fák nem olyanok voltak, mint máskor, mert félméteres hó volt. A kisebb bokrok el-

tűntek, vagy csak a hegye látszott ki, és nem tudtam tájékozódni. Főleg a megszkott ösvények nem látszottak.

Akkor mondta édesanyám, hogy egy bizonyos Pali bácsi mindig korán reggel megy munkába, majd beszélek vele, és menjél csak utána mindig. Hosszú időn keresztül a lábnyomokat kellett figyelnem, hogy abba lépjek, és Pali bácsit kérni, hogy egy kicsit rövidebbet lépjen, mert nekem fárasztó akkorákat lépni. Belém vésődött, hogy hosszú időn át csak azt nézni, hogy abba a lyukba tegyem a jobb lábamat, ebbe a balt – és így megérkeztünk minden baj nélkül a gyógyszerházhoz nyitás előtt.

A keskeny úton járni valami effélét jelent. A Mester nyomába lépni. Aki a keskeny úton engedelmes akar lenni, az nem is kérdez mást, csak hogy vezet-e oda lábnyom? És ha nem vezet, akkor én sem megyek. Ha nem az én Uramat követhetem, akkor nekem külön-útjaim ne legyenek. Olyan nincs, hogy majd én kitaposom, és kérem Őt, hogy áldjon meg engem a magam útjain, és jöjjön utánam. Jézus nem azt ígéri, hogy Ő követ minket, hanem azt mondja mindig: kövess engem! És aki Őt követi, az érkezik meg az üdvösségbe, a teljes életbe, és annak az útját kísérik áldások. – Ez tehát a másik különbség, hogy az egyik széles, a másik keskeny, és ebből effélék következnek.

c) A harmadik és legnagyobb különbség a két útnak a vége között van. Azt olvastuk: a széles a veszedelemre visz, a keskeny az életre visz. Csak ez sehol nincs kiírva, hogy a széles a veszedelemre visz, mert mint említettem, a gonosz eltüntette a táblákat. Mi az igéből tudhatjuk meg, hogy melyik hova visz. Jézustól tudhatjuk meg, hogy minek mi a következménye az életünkben.

Fontos itt látnunk, hogy ez a veszedelem, a halál, az nem megsemmisülés a Biblia nyelvén. A halál azt jelenti, hogy Isten nélkül létezik az ember. Itt is nélküle létezik néhány évtizedig, meg utána is egy örökkévalóságon át nélküle létezik, és ezen már ott nem lehet változtatni. Ezt nevezi a Biblia kárhozatnak. Ezt jó lenne, ha világosan látnánk. Ez az egész hétre nézve fontos lesz.

Az élet meg azt jelenti, hogy valakinek nagyon valóságos személyes közössége van Istennel. Ez a közösség egyre inkább erősödik, és ez megmarad a halál után is. Az, hogy utolsót dobbant a szívem és szépen lefogták a szememet, és azt mondják, hogy exit, ez nem azt jelenti, hogy meghaltam a szó lelki értelmében. Aki Jézusban hisz, ha meghal is, él az – mondja Ő Mártnak és Máriának Betániában. A halál az Isten nélküli lét, az élet az Istennel való közösség.

Nos, a széles út vége az, hogy kiteljesedik az Isten nélkül való létezés úgy, hogy azon már ott nem lehet változtatni, azon csak a meghaláson innen lehet változtatni.

Olyan félelmes az a mondat, amit Jézus a Noé történetére hivatkozva említ. Az özönvizet Isten már eltervezte, Noé a bárkát építette, az embereknek megvolt a véleményük róla, mert az emberek ettek, ittak, házasodtak, férjhez mentek, és nem vettek észre semmit. Emberek milliárdjai élnek úgy ma, hogy nem vesznek észre semmit. Hogy minden nappal közelebb kerülünk ahhoz, hogy véget ér a lehetősége, hogy a széles útról átmehet valaki a keskenyre. Ezért is nagy ajándék minden olyan alkalom, amit Isten arra készített, hogy erre segítse az életünket.

d) Aztán a negyedik különbség Jézus szerint, hogy az egyiken sokan vannak, a másikon kevesen járnak. A széles úton annyira sokan járnak, hogy mindnyájan azon indulunk el. Ezt megint jó lenne világosan látnunk a Biblia alapján. Amikor az édesanyánk a világra hozott, akkor letett minket a széles út bejáratához, mert nem tehetett mást.

Ezt akkor éltem át egészen a szívem mélyéig, amikor a gyerekeink születtek, hogy most Isten megajándékozott minket több évi imádkozás után egy gyerekkel – és én ezt elindítom a kárhozat felé, mert nem tehetek mást. Hiába vagyok Isten kegyelméből Isten gyermeke, hiába vette körül imádság őt már születése előtt, ő akkor is, abban a pillanatban, hogy a világra jött, a halál fia. Mert mindnyájan bűnben születünk, és vétekekben hordozott minket az anyánk. És neki ugyanúgy át kell majd menni egyszer erről a széles útról a keskenyre, mint ahogy mi átmehettünk Isten kegyelméből.

A széles úton tehát olyan sokan járnak, hogy mindnyájan ott indulunk el. A keskeny úton kevesen járnak, ezért lógnak ki a sorból. Ezért nehéz néha, mert szembe kell menni a menettel, ezért érzi magát egy nem hívő családban nagyon egyedül egy hívő ember. Ezért nagyon nehéz azoknak, akiket nem vesz körül imádkozó gyülekezet, és ebben a házban is sok fiatal például, mikor hitre jut, azzal a szorongással megy haza, hogy mi lesz otthon. Se lelkész, se gyülekezet, se közösség, nemhogy ifjúsági közösség, meg hogy imádkoznának érte. Ezért is adhatunk hálát, hogy ha Isten ezen a téren nekünk sok jót ad.

e) Itt ezen az első gondolat körön belül az utolsó még, amit felteszek kérdésként: mit kell tenni azért, hogy valaki a széles úton járjon, vagy a keskenyen? Mi a különbség a kettő között? Ahhoz, hogy a széles úton járjunk, semmit nem kell tennünk. Nem kell cégéres bűnösnek lennie annak, hogy valaki a széles úton járjon, és a biztos kárhozatba érkezzék meg. Elég ehhez embernek születnie.

És mit kell tenni azért, hogy a keskeny úton járjon valaki? Először is meg kell hallania azt az információt, azt a jó hírt, hogy van keskeny út. Megy szépen a széles úton, sodródik a tömeggel, és egyszer csak hallja: van egy másik lehetőség is. Nem ez az egyetlen lehetőség. A hit hallásból van, meg kell hallani először az evangéliumot, a jó hírt. Aztán gondolkoznia kell rajta: igaz lehet-e ez? Bízni kell abban, akitől hallotta, vagy jobb esetben, abban az Istenben, aki így utána szólt. Aztán el kell döntenie, hogy kiáll a menetből, és megfordul. Szemben az árral nehéz menni.

Ifjúsági hetekről jövök, és mindegyiken elhangzottak ezek a kérdések: mit fog szólni az osztály, ha szeptemberben megtudják, hogy megtértem? Mert addig ő volt a jópofa, ő volt a poénkirály, ő adta a legjobb ötleteket, hogy kivel hogy kell kiszúrni – népszerű volt az osztály előtt. Ez szeptember 1-től biztos, hogy nem így fog menni. Mit fognak szólni? Nem könnyű dolgok ezek, és mondhatnék más példákat is.

Utána meg kell érkezni a szoros kapuhoz, ott szépen lepakolni, vagyis bűnt vallani, azon belépni, csak úgy egyedül, pucéran, minden erényünk és érdemünk díszruháját kint hagyva, és attól kezdve egyedül Krisztus kegyelméből élni. Vagyis ahhoz, hogy valaki átmenjen a széles útról a keskeny útra, már gondolkozni kell. Hallok valamit, s azon gondolkodom. Dönteni kell. Ehhez már határozottság kell. Bátorság kell, vállalni azt, hogy átmenetileg egyedül is élem ezt az életet.

Azok az igazi emberi értékek, amelyekkel Isten minket megajándékozott, mind-mind fölsorakoznak itt. Ahhoz, hogy valaki megmaradjon a széles úton és elkárhozzék, nem kell gondolkozni, nem kell dönteni, nem kell változtatni semmin. Csinálni kell azt, amit a többi. Ilyen tömeg-emberré akar nevelni minket a világ. Leszoktat a gondolkozásról, enerválttá tesz, hogy ne legyünk képesek dönteni, nem merek vállalni semmit, sem magamat, sem azt az Istent, aki engem mindenkinél jobban szeret, sem az ezzel járó következményeket. Kényelmes, lagymatag, puha élet. Ez az, amelyik a veszedelemre visz.

Nos, ezek a különbségek.

2. Miért vannak olyan kevesen a keskeny úton? Azért, mert rettenetesen nehezűnkre esik belépni a szoros kapun. Vagyis megalázni magunkat, lemondani arról, hogy most nem én érdemlek ki valamit, és nem én értem el valami eredményt és sikert, hanem koldus vagyok, tartom a kezemet, és ebbe teszi Isten az üdvösség, a bűnbocsánat, az új élet ajándékát. Ez rettenetesen nehezűnkre esik. Többen elmondhatnák, és remélem, el is mondják majd a beszélgetés során, hogy milyen nehezűnkre esett ez.

Aki esetleg járt már Magyarkapuson, ami Erdélyben, Kalotaszegen van, és bement a templomba is, az tudja, hogy az erődtemplom, körül van véve fallal, és egyetlen kis kapu van a falon. Egy nagyon alacsony, 1,50 m magas kapu, amin belépéskor mindenkinek le kell hajtani a fejét, ráadásul küszöbként odatettek egy 20-25 cm-es gerendát, amit még át kell lépni ugyanakkor, amikor fölül meg le kell hajtani a fejemet. Ezzel azt akarják szemléltetni, hogy a szent Isten elé csak kétrét görnyedve járulhat a gőgös ember.

Amikor beléptem, egy pillanatra meg is álltam kétrét görnyedve, és igyekeztem ezt magamba vésni: Uram, én mindig így akarok nemcsak elé járulni alkalmanként, hanem előtted élni. Őszinte alázattal, tudva azt, hogy ki vagyok én, és ki vagy te. És akkor nem nehéz megalázni magát az embernek. Csak amíg mi „istenkedni” akarunk, addig nehéz az Isten nagyságát elismerni és a magunk nyomorúságát vállalni.

Ezért vannak olyan kevesen a keskeny úton, mert nehezűnkre esik így megalázkodni Isten előtt, és vállalni azt, hogy valóban koldusok vagyunk.

Sokan vágyakoznak a keskeny útra. Sok ilyen vágyakozó embert ismerek. Az előbb említett csendeshetek során is volt őszinte érdeklődés, sőt vágyakozás, de amikor kiderül, hogy belépni csak egy szoros kapun lehet, akkor sokan csöndben eloldalognak. Azt, hogy bevalljam, hogy az én nagy eszemmel, nagy műveltségemmel, szakmai tudásommal vagy akármivel itt semmit nem lehet elérni, és ettől senki nem hatódik meg, hanem itt egyedül az Isten kegyelmére kell hagyatkoznom, ez már annyira sérti az ember büszkeségét, hogy sokan visszariadnak.

Isten segítsen minket, hogy Jézus fölszólításának mégis engedjünk. Nem véletlenül kezdődik így az Ő mondata: „Menjete be a szoros kapun!”

3. Ez a harmadik pont, amiről még szeretnék röviden beszélni: hogyan lehet átmenni a széles útról a keskeny útra, hogyan léphet be valaki a szoros kapun, ha mégis hajlandó meghajtani a fejét, és kinyújtani koldusként a kezét, hogy Isten kegyelmét elfogadhassa.

Jézusnak ez a biztatása: menjete be! — egyrészt nagy lehetőség. Azt jelenti, hogy be lehet lépni. Bárkinek be lehet lépnie. Ő kinyitotta előttünk a kaput, és Ő vágott ösvényt odáig, mint amikor a dzsungelben az elsőnél ott van a bozótvágo kés, az vág egy kis ösvényt, és a többi nyomakodik utána, mert aztán megint hamar összehajolnak azok a növények. Jézus az, aki ösvényt vágott ennek a földi életnek a dzsungelében, hogy visszataláljunk Isten országába. És Ő nyitotta ki a kaput.

Úgy szeretem azt az adventi éneket: Nékünk mennyország kapuját ismét kinyitotta. Ez tehát egy nagy örömhír, ugyanakkor nagy *parancs* is, hogy ha már kinyitotta, ösvényt vágott, akkor szegődjek a nyomába és menjek utána. Ezt Ő helyettem nem teheti meg. Ő mindent elvégzett, ami az Ő része, és amit én nem tudnék megtenni. Megengesztelte Istent, lehetővé tette a visszatérést, elkészítette a helyünket az üdvösségben, fönntartott helyünk van ott — ezt olvassuk a János 14-ben. Utánunk jött ide, gondoskodik arról, hogy eljusson hozzánk az Ő hívása. Szentlelkével

indít bennünket belülről. — Innentől mi következünk. Lépjek! Mondjak le a magam büszkeségéről, merjek bízni abban, hogy amit Ő mondott, az igaz, és próbáljam ki. Lépjek be, és majd meglátom, milyen az a másilyen élet. Ez a hitnek az első bátor lépése. Itt már lépni kell, itt kevés tudni. Jézus tőlünk ezt a lépést várja.

Menjete be a szoros kapun! Hogyan lehet ott bemenni? A Bibliának talán legismertebb történetével hadd szemléltessem ezt, mert nem kell hosszan magyarázni. Mindenki érti miről van szó.

Hogyan jutott vissza a tékozló fiú az atyai házba? Úgy, hogy miután végiggondolta, ki tudja hányszor, hogy ha ott távol marad, elpusztul, miután megfogalmazta magában, ki tudja hányszor, hogy ha hazamegyek, akkor ezt mondom az apámnak — fölkelt, hazament, és otthon ezt mondta apjának: Atyám, vétkeztem! Ez, hogy atyám, kifejezésre juttatta bizalmát. Talán benne volt a szívében, hogy lehet, hogy kirúgnak, és megérdemlem. De hátha mégis végighallgat, s netalán vissza is fogad. Persze, csak béresnek, arról szó sem lehet, hogy újra fia legyek. De itthon szeretnék lenni. Ott van a *bizalom* benne, hogy atyám. És ott van a minden szépítgetés és magyarázkodás nélküli *bűnbánat*: vétkeztem. Nem vagyok méltó. És ott szólt közbe az apja: majd azt én döntöm el, hogy te mire vagy méltó.

„Ez az én fiam.” Ez hivatalos formula volt, amit mondott, a readoptálás-nak, a visszafogadásnak a jogi formulája. A nyilvánosság előtt kijelentette, hogy fiúi pozíciójába helyezi vissza. Belépett az életbe — mert az atyával való közösség az élet. Ezért mondja az apja ott: ez az én fiam, aki meghalt és feltámadott. Meghalt, amikor elment otthonról, és *új életet* kapott, amikor hazatért.

Így lehet bemenni a szoros kapun. Kimondom azt: „Atyám”, mert már egyedül Istenben bízom. Nem ismerem Őt még egészen. Sok mindent hallottam róla, tagadják is, vallják is. Egyelőre magam sem tudom, hogy mi a pontos igazság, de egy kicsit már bízom benne, és tőle várom a segítséget: Atyám! És a következő szó: „vétkeztem”.

És akkor az az igazi, ha jön egy lista. Amiről már világosan látja valaki, hogy Istennek utálatos az életében, vagyis bűn, azt megvallja neki, és hiszi azt, hogy Jézus haláláért bocsánatot kapott. Ezzel feltámadott az illető, és él. Ezzel belépett a szoros kapun, arra az útra, amelyik az életre vezet. Azt mondja Jézus: ilyenkor mindig öröm van a mennyben. Még az angyalok is örülnek annak, hogy valaki hazatalált.

Ez tehát a különbség a két életmód között. Ez a magyarázata annak, hogy kevesen vannak a keskeny úton, mert nehezünkre esik megalázkodni. És így engedhetünk Jézus bátorításának, hogy „menjete be!”

Befejezésül még annyit hadd mondjak: ez az ige azokhoz is szól ám, akik tegnap azt mondták el, hogy 90-ben, 92-ben, meg ötven évvel ezelőtt én beléptem Isten országába az Ő kegyelméből, és azóta is úgy, ahogy, bukdácsolva, de mégis az Ő útján járok.

Tudniillik egy útra nemcsak rálépni kell, az út nem azért van, hogy rálépjen az ember, hanem hogy járjon azon, és megérkezzék oda, ahova vezet. Éppen ezért hadd kérdezzem meg most egészen személyesen és élesen, mert engem is így kérdezett Isten: kedves hívó testvér, mennyit haladtál előbbre ezen az úton, például a tavalyi Tahí csendeshét óta? Ha most ugyanolyan vagy, mint tavaly ilyenkor, az nagy baj! Az bűn. Azt jelenti, hogy engedetlen vagy. Mert az úton járni kell. Mennyit növekedtél tavaly óta? Hány embert hívtál erre az útra tavaly óta? És a hívásod mögött ott volt-e az életed, ami hitelesítette szavaidat?

Nagyon jó, ha ilyen meredek kérdéseket fölteszünk magunknak, vagy engedjük, hogy Isten igéje föltegyen. Mert aki áll ezen az úton, az „úton-álló”, vagyis az útjában áll azoknak, akik szívesen rálépnének és járnának. Az a maga képmutató, erőtlen, hitvány, ú. n. hívó életével csak botránkoztat másokat.

Isten ebből is ki akar mozdítani minket, és új lendületet akar adni. Pál apostol a Kolosséi levél 2. részében ezt írja: „Amiképpen vettétek a Krisztus Jézust, az Urat, akképpen járjatok Őbenne. Meggyökerezvén és tovább épülvén Őbenne, megerősödvén a hitben, amiképpen arra tanítottatok, bővülködven abban hálaadással.” — Ez az egészséges hívó élet. Vettem a Krisztus Jézust, és aztán járok. Attól kezdve az Ő nyomába lépek, hívogatok másokat is, és úgy élek, hogy azok kedvet kapjanak ehhez. Mindenütt a Bárány nyomában maradok. Akkor érkezünk oda, ahol majd: Az Isten népének „látomása dicsón beteljesül, s a győzedelmes egyház Urával egyesül.”

Imádkozzunk!

Úr Jézus Krisztus, köszönjük a te világos beszédedet.

Köszönjük, hogy te újra kirakod az útjelző táblákat. Köszönjük az evangéliumot, az örömhírt, hogy át lehet menni a széles útról a keskenyre, a magunkban való bizakodástól eljuthatunk oda, hogy egyedül tőled várunk mindent, és azt fogadjuk el, amit te kínálsz.

Köszönjük, hogy kereszthaláloddal és feltámadásoddal mindent visszaszereztél nekünk, amit elveszítettünk. Adj nekünk bátorságot ahhoz, hogy higgyünk neked. Szeretnénk tartani a hitünknek a kezét máris, hogy rakd tele ajándékokkal.

Kérünk, munkáld meg bennünk úgy, hogy könnyű legyen meghajolnunk előtted, és belépni a szoros kapun. Őrizd meg mindenféle buta félelemtől, hogy mi „jót” veszítünk el, ha neked elkötelezzük magunkat.

Köszönjük, hogy tényleg csak a láncainkat veszíthetjük el, és mindazt visszkapjuk, amit elveszítettünk a bűnben.

Kérünk, add vissza mindnyájunknak egyre teljesebben azt a gazdagságot, ami az Isten gyermekeinek az öröksége. Add nekünk a te békességedet, a te örömetet. Azt a reménységet, amit semmi nem törhet össze. Olyan bizonyosságot, ami nem inog meg soha. Azt az életet, ami erősebb, mint a halál. A te életedet.

Kérünk, beszélj velünk tovább is ezen az ígén keresztül. Bontsd ki előttünk ennek a gazdagságát. Add, hogy amiket hallottunk tőled, azokat cselekedjük is. Hadd legyünk olyanok, akikről te azt mondtad: „boldogok, akik hallgatják az Isten beszédét, és megtartják azt.”

Ámen.